

listopad 2009

Assalam alejkum, Evropo: deník ingušského uprchlíka V

(autor neznámý, překlad Valentina Batoueva)

Abstrakt:

Již popáté přinášíme deníkové zápisky ingušského uprchlíka, který pobývá v uprchlickém táboře ve střední Evropě. Uprchlík v deníku popisuje život v táboře, vztahy s obyvateli okolních obcí, zamýšlí se nad rozdíly mezi evropskou a ruskou kulturou a nad současnými problémy na Kavkaze. Zápisky jsou z července 2009. V prosinci uplynou již dva roky od jeho příchodu do tábora.

19.07.2009

Assalam alejkum, Evropo.

Zdá se, že se zastavil čas. Natolik dlouhý se mi zdá být pobyt tady.

Navštívil jsem svého sociálního pracovníka. Říkáme mu „advokát“, i když vše, co pro nás dělá, není nic víc než co mu nařizují hloupá a zbytečná nařízení. Přesvědčil jsem ho, aby zavolal úředníkovi, který má na starosti můj případ, a zeptal se ho, jak pokračuje řízení. „Advokát“ mu zavolal a zjistil, že úředník, který měl původně na starosti můj případ, je „dlouhodobě nepřítomen kvůli špatnému zdravotnímu stavu“, a že má složka byla předána jinému úředníkovi. To jen poukazuje na fakt, že na mou složku úplně pozapomněli, a že kdyby „advokát“ nikam nezavolal, prášilo by se na ni i nadále. To znamená, že zapomněli i na mne, že je nezajímá, jak dlouho jsem už v táboře, že jsem zoufalý a že jsem ztratil jakoukoliv naději...

Začínám pomalu nenávidět lidi kolem sebe, tento tábor, tuto zemi. Víím, že to není dobře, že je to hloupé, ale nemohu si pomoci. Je pro mne čím dál těžší udržet v sobě to neustále narůstající napětí. Obzvláště velkou zlobu pocítuji vůči úředníkům. Zdá se, že mne vnímají jako zvíře, když se rozhodli mne držet tak dlouhou dobu v tomto táboře bláznů. Pouze zvíře se může cítit v uprchlickém táboře jako doma. O jakém integračním programu je tady řeč? Co tím máte na mysli? Za celé ty roky tady jsme měli pouze dvacet hodin výuky místního jazyka. „Školka“, tedy dozor nad dětmi, vypadá následovně - jednu hodinu v týdnu si dva dobrovolníci hrají s dětmi! Můj syn vyrůstá bez dozoru jako většina dalších dětí tady.

...

Práce už skončila. Dokončili jsme stavbu a to neznamena nic dobrého. Nebudou peníze na cigarety, internet, sladkosti pro děti ani plnohodnotnou stravu. Zdejší strava v táboře není příliš výživná...

Jsem na tom dost špatně, Evropo. Potřebuji mít přátele. Chci se seznamovat s lidmi, kteří mne budou občas navštěvovat a hovořit se mnou o životě. Chci se seznamovat s lidmi, kteří mi budou občas posílat emaily a budou mne povzbuzovat.

20.07.2009

Assalam alejkum, Evropo.

Dneska za mnou byli filmaři, protože potřebovali něco dotočit. Říkají, že film půjde do kina někdy v půlce října. První promítání proběhne na festivalu ve Varšavě¹, další pak v Lipsku². Dneska jsme dělali pouze zvukovou nahrávku čtení z mého deníku.

Je zajímavé, že v půlce října už o mě bude hotový film, povolení k pobytu ale nedostanu dřív než v prosinci, pokud vůbec.

Dost lituji, že jsem souhlasil s natáčením tohoto filmu, ale K. to asi neřeknu. Natáčení skončilo a K. pomalu zmizí z mého života, protože její zájem o mne a můj život skončí v okamžiku, kdy střihač řekne „hotovo“.

To není přátelství, kamaráde. V Evropě se tomu říká „kšeft“. Zde není přátelství. Jsou jen kšefty nebo zájmové spolky. A ty, kamaráde, nějak nezapadáš do té všeobecné blaženosti, kterou přináší demokracie. Ty jsi tady cizincem.

Uvědomuji si, že je pro mne teď snazší vzpomínat na válku než přemýšlet o tom, co se se mnou děje v tomto táboře... Nebylo by lepší se vrátit? Jenom doma se zase mohu cítit jako plnohodnotná osoba. Jenom tam...

Je to tam teď ale moc špatné. Výbuchy trhavín, přepadávání lidí, střílení, únosy a vraždy jsou na denním pořádku. Je těžké vyznat se v tom, kdo ke komu patří. Kdo je tvůj kamarád a kdo vrah. To je to, co nechápu, a právě to, co mne drží tady. V první válce se ještě dalo rozlišovat... Teď je to příliš komplikované, než aby se to dalo pochopit...

24.07.2009

Assalam alejkum, Evropo.

Mám špatnou zprávu - zdražili cigarety. Čert mi to byl dlužen. Teď si dokonce nebudu moct ani zakouřit, abych se odreagoval. To je velmi špatné... Nemám domov, práci, status, a teď nebudu mít ani cigarety...

Budu asi nucen odnést svou milovanou Nokii³ do zastavárny. Nechce se mi, ale nevidím jinou možnost. Do rozhodujícího okamžiku zbývají dva týdny...

Kurdům, kteří přijeli z Gruzie před měsícem, už přišlo zamítnutí žádosti. Je to až udivující, jak rychle se dočkali odpovědi. Kdyby i mne přišlo dneska alespoň zamítnutí. Povolení se asi stejně nedočkám... Jsem unavený stálým čekáním...

¹ Poznámka překladatelky: Ve Varšavě se každoročně koná Mezinárodní filmový festival.

² Poznámka překladatelky: Mezinárodní festival dokumentárních a animovaných filmů Lipsko je největším dokumentárním festivalem v Německu.

³ Poznámka překladatelky: Zde autor myslí svůj mobilní telefon.

26.07.2009

Assalam alejkum, Evropo.

Chtěl bych se vrátit domů, co mne tam ale čeká? Nestabilita, nikdy nekončící občanská válka a každodenní zprávy o dalších mrtvých...

Říkám si: „Všechno zlé je k něčemu dobré.“ Je to slabá útěcha... Asi mám před sebou ještě mnoho překážek, které musím překonat...

Co mne tady čeká...? Pokud vůbec obdržím povolení, budu pobírat sociální dávky ve výši nějakých 500 zlotých měsíčně. Tento obnos budu dostávat první rok. Potom už nic – žádné další peníze nebo ubytování nebudou. Pomohla by mi práce, ale práce nebude. Mnozí z místních obyvatel odjíždí za prací do jiných zemí...

Co kdybych se vrátil...? Ať je to pro mne jakkoliv nebezpečné. Možná, že po mé smrti budou mé děti moci žít v klidu, ve své rodné zemi, mezi svými... Co ztrácím v tomto životě...? Už jsem toho viděl mnoho...

Nevím. Jsou to všechno moc složité otázky...

O Překladatelce:

Valentina Batueva se narodila v Rusku. Ve 13 letech se přestěhovala do Česka spolu se svou maminkou, ale stále nemá české občanství. Studuje na Karlově univerzitě politologii a mezinárodní vztahy.